

Nora Roberts

Befejezett szimfónia

*

Egy hölgy elcsábítása

VINTON

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakeresőt; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1990 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Taming Natasha* (The Stanislaskis I.)
(Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia
Harmadik kiadás. (Első megjelenés: 2001)

© Nora Roberts, 1991 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Luring a Lady* (The Stanislaskis II.)
(Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia
Harmadik kiadás. (Első megjelenés: 2001)

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2021
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-313-4

• *Borító:* Barczag Andrea
• *Kép:* Shutterstock

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

A STANISLASKI CSALÁD 1-2.

BEFEJEZETT
szimfónia

Egy hölgy
ELCSÁBÍTÁSA

VINTON

Nora Roberts

Befejezett szimfónia

1. fejezet

– Miért van az, hogy minden jóképű férfi nős?

– Mi ez? Valami beugratós kérdés? – Natasha elrendezte a bársonyruhás babát a tonett játékbölcsőben, aztán a helyetteséhez fordult. – Áru! el, Annie, miféle jóképű férfiről beszélsz?

– Arról a magas, szőke félistenről, aki a csinos, fiatal feleségével meg a bűbájos kislányával áll a kirakat előtt. – Annie bekapott egy rágógumit, majd egy hatalmasat sóhajtott. – Úgy festenek, mint a Tökéletes Család a reklámokból.

– Akkor talán betérnek hozzánk, és vesznek egy tökéletes játékot.

Natasha hátralépett, és megszemlélte a viktoriánus babákat, valamint korhű kiegészítőiket. Pontosan olyanok voltak, mint amilyenek megálmodta őket: szemet gyönyörködtetőek, finomak és régimódiak. Minden részletet szemügyre vett, egészen a parányi porcelánkézben fityegő legyezőig.

A játékbolt nem csupán a megélhetést jelentette számára, ez volt a szenvedélye. A pici babacsörgőktől kezdve egészen az óriás játék mackóig mindent ugyanilyen alaposan, a minőségre ügyelve választott ki. A legjobbat akarta adni a vásárlóinak, akár egy ötszáz dolláros, valódi szőrmebe burkolt babáról volt szó, akár egy kétdolláros versenyautóról. Ha a vevő örült, ő is boldogan ütötte be a pénztárgépbe a játék árát.

Három éve nyitotta meg a Mókavár névre hallgató játékboltot, amely azóta a Nyugat-Virginia határán lévő egyetemi városka egyik legvirágzóbb üzlete lett. Ehhez persze kitartás kellett és céltudatosság, de a siker mégis leginkább annak volt köszönhető, hogy Natasha értett a gyerekek nyelvén. Számára nem az volt a fontos, hogy a vásárló egy játékkal lépjen ki az üzletből. Hanem az, hogy megtalálja a számára legmegfelelőbb játékot.

Úgy döntött, hogy a kisautók seregére is ráfér némi igazítás, ezért továbblépett a következő polchoz.

– Azt hiszem, be fognak jönni – jelentette ki Annie, és lesimította rövid, aranybarna haját. – A kicsi lány olyan izgatott, majd kiugrik a bőréből. Kinyithatok?

A mindig pontos Natasha felnézett a vigyorgó bohócarc formájú faliórára.

– Nem, még van öt perc.

– Miről beszélsz, Tash? Azt akarod, hogy elmenjenek? Nagy kár volna, mert én mondom neked, a fickó nem mindennapi. – Annie közelebb araszolt a kirakathoz, úgy tett, mintha a társasjátékokat rendezgetné. – Ó, egek! – suttozta. – Legalább százkilencven centi, és a vállá...! Istenemre mondom, még sosem láttam ilyen pompás, széles vállat! Nem hittem volna, hogy egyszer még elalélok egy tweedzakós pasastól.

– Mindegy neked, ha papírmásé van is rajta, csak hímnemű legyen.

– Hát tudod... – Annie arcán megjelent egy gödröcske, ahogy elmosolyodott. – A legtöbb férfi, akit ismerek, mintha teljes egészében papírmáséból lenne. – Kikukucskált a fajtékok polca mellett, hogy lássa, ott van-e még a férfi a kirakat előtt. – A tengerparton nyaralhatott. A nap kiszívta a haját, és gyönyörűen leburnult. Istenem, most rámosolygott a gyerekre... Natasha, én... Azt hiszem, beleszerettem!

Natasha elmosolyodott.

– Te mindig azt képzeled, hogy szerelmes vagy.

– Ez igaz – ismerte el nagyot sóhajtván Annie. – Bár láthatnám, milyen színű a szeme! Ó, azok a csodás arcvonások...! Látszik rajta, hogy örült okos, és hogy nagyon sokat szenvedett.

Natasha mosolyogva csóválta meg a fejét. Az apró termetű, vékony Annie-nek olyan lágy volt a szíve, mint a vaj.

– A felesége bizonyára el lenne ragadtatva a fejtegetéseidtől.

– Egy nőnek joga... nem, nem is joga, egyenesen kötelessége, hogy meglóduljon a képzelete,

ha ilyen férfit lát.

Natasha a legkevésbé sem értett egyet munkatársával, de nem szólt semmit.

– Hát jó. Menj és nyisd ki az ajtót!

– De csak egy babát! – mondta Spence, és játékosan meghúzta a lánya fülét. – Kétszer is meggondoltam volna, ideköltözzünk-e, ebbe a házba, ha tudom, hogy játékbolt van a környéken.

– Az egész nyavalyás boltot megvennéd neki, ha rajtad állna.

Spence vetett egy pillantást a mellette álló nőre.

– Ne kezd újra, Nina!

A karcsú szőkeség megrántotta a vállát, s közben ráncot vetett rózsaszín vászonblézere.

– Csak arra céloztam – mondta a kislánynak –, hogy apád hajlamos elkényeztetni téged, mert nagyon-nagyon szeret. Mellesleg tényleg megérdemelsz valami ajándékot, mert kifogástalanul viselkedtél a költözéskor.

Frederica Kimball lebiggyesztette a szájacskáját.

– Nekem nagyon tetszik az új házunk – mondta, és az apja kezébe csúsztatta a kezét, mint aki szövetségest keres. – Van saját kertem és saját hintám is.

Nina rájuk nézett. A magas, karcsú férfira és a pöttöm gyereke. Mindkettejüknek ugyanolyan határozott álluk volt, és a nő nem emlékezett olyan esetre, amikor egy vitából győztesen került volna ki bármelyikükkel szemben.

– Gondolom, én vagyok az egyedüli, akit ez az érv nem győz meg arról, hogy érdemes volt New Yorkból ideköltöznötök – csóválta meg a fejét, de a hangja tele volt melegséggel, ahogy megsimogatta a kislány haját. – Egy kicsit még mindig aggódom értetek, tudod? Mert a legjobbat akarom nektek, neked és a papádnak. Azt szeretném, ha boldogok lennétek.

– Azok vagyunk – jelentette ki Spence, majd hogy oldja a feszültséget, a karjába kapta a gyereket. – Igaz, kicsim?

Nina megengesztelődve szorította meg a férfi kezét.

– Nézzétek csak! – intett az ajtó felé. – Nyitnak.

– Jó reggelt! – ragyogott Annie, aki magában megállapította, hogy a csodás férfiúnak szürke szeme van. De még milyen gyönyörű szürke szeme! – Miben segíthetek?

– A lányom egy babát szeretne – mondta Spence, és letette Freddie-t a földre.

– Nos, akkor a legjobb helyre jöttek. – Annie kötelességtudóan a gyereke mosolygott. Tényleg tündéri kislány, szürke szemű, mint az apja, és világoszőke, selymes hajú. – Milyen babát szeretnél?

– Szépet – vágta rá Freddie. – Lehetőleg vörös haja és kék szeme legyen!

– Biztos vagyok benne, hogy találunk megfelelőt. – Annie a kezét nyújtotta. – Gyere, nézzünk körül!

A gyerek egy pillantással engedélyt kért az apjától, aztán megfogta Annie kezét, és elsétált.

– A pokolba! – sziszegte a férfi.

Nina megszorította a kezét.

– Spence, kérlek!

– Szeretem azzal ámítani magam, hogy nem számít. Hogy már nem is emlékszik. És tessék...

– Az égvilágon semmit nem jelent, hogy vörös hajú, kék szemű babát szeretne...

– Angelának volt vörös haja és kék szeme – szakította félbe Ninát Spence. – Freddie pontosan emlékszik. Ne mondd, hogy ez véletlen!

Zsebre dugta a kezét, és sétálgatni kezdett az üzletben.

Pedig azóta eltelt három év, gondolta keserűen. Freddie még pelenkás volt, és lám, mégis emlékszik rá. A gyönyörű, könnyelmű Angelára. Akit soha, a legelnezőbb ember sem mert volna anyának nevezni. Aki soha nem ölelte, nem ringatta, nem becézte, nem csitította a kislányát.

Szemügyre vett egy kicsi, porcelánfejú, halványkék ruhába öltöztetett babát. Hosszú, keskeny ujjak, óriási, álmodozó szempár... Angela is ilyen volt, gondolta. Éterien szép. És hideg, akár a gyémánt.

Spence úgy szerette őt, ahogy az ember egy műalkotást szeret: távolról csodálta a tökéletességét, és kutatta a mögötte rejlő tartalmat. És közben valahogy létrehozta egy melegszívű, csodálatos kis lényt, aki úgy töltötte élete első éveit, hogy a szüleitől szinte semmi segítséget nem kapott.

De Spence elhatározta, hogy kárpótolni fogja Freddie-t ezért. Egy pillanatra lehunyta a szemét. Meg akar tenni a lányáért mindent, ami hatalmában áll. Azt akarja, hogy Freddie szeretetben és biztonságban nőjön fel. Hogy rendes élete legyen. Közhelynek hangzik, pedig tényleg ez a legfontosabb. A szeretetteljes, biztonságos családi légkör.

A kislány egyértelműen szereti őt. Spence-nek mindig nagy kő esett le a szívéről, valahányszor látta az örömet megcsillanni Freddie szemében, amikor betakargatta lefekvéskor, vagy amikor ölbe vette, és a kicsi szoroson a nyaka köré fonta a karját. Úgy érezte, sosem fogja megbocsátani magának azt a két évet, amikor annyira lefoglalták a saját felnőtt ügyei, hogy elhanyagolta a gyerekeit. De a dolgok gyökeresen megváltoztak. Spence életének Frederica lett a középpontja. A költözésre is miatta szánta rá magát.

Ha csak meghallotta a nevetését, mint most is, megfedkezett minden bajról, feszültségről, és boldogság öntötte el a szívet. Nem létezett számára édesebb zene, mint a kislány kacagása. Egész szimfóniát tudott volna írni rá. De nem, még nem akarta megzavarni. Hadd örüljön Freddie a csodás babáknak, ráér később figyelmeztetni, hogy csak egyetlenegy lehet az övé.

Ahogy kezdett megnyugodni, egyre inkább képes volt odafigyelni a boltra. Az üzlet nem volt nagy, de telis-tele rakva a legszebb játékokkal, amit gyerek csak kívánhat. Hatalmas, aranyszínű zsiráf és egy szomorú szemű lila kutya lógott a mennyezetről. Fából készült, színes vonatok, autók és repülők osztoztak a helyen az elegáns, apró bababútorokkal. A régimódi „bohóc a dobozban” nevű játék békésen megfér az úrállomás miniatűr, méretarányos makettje mellett. És aztán ott voltak a babák, a játék konyhafelszerelés, a szerelőkészletek...

Hiányzott a józan, kiszámítható rendező elv, de ettől volt igazán kedves a látvány. Olyan hely volt ez, ahol minden kívánság teljesül. Aladdin kincsekkel teli barlangja, amelyet azért hoztak létre, hogy örömtől csillogjanak a gyermekszemek. És hogy a kicsinyek nevéssenek, ahogyan Freddie is nevet. Spence biztosra vette, hogy a lánya hamarosan törzsvásárló lesz itt. Aligha fogja tudni ezt megakadályozni.

Mellesleg éppen ez volt az egyik oka, hogy kisvárosba költöztek. Azt akarta, hogy a lánya maga fedezhesse fel a környékbeli kisboltokat, és hogy a nevén szólítsák őt a helybeli kereskedők. Hogy a gyerek nyugodtan bejárhassa az egész várost anélkül, hogy meglopják, kábítószere szokatnák vagy elrabolják, mint esetleg a nagyvárosokban. Olyan helyen akart lakni, ahol nincs szükség hevederzárakra, biztonsági jelzőberendezésekre. Ahol egy ilyen csöpp lányt, mint Freddie sem érhet semmi baj.

És ahol végre talán lassíthat, lazíthat és békét köthet önmagával is.

Szórakozottan felemelt egy zenedobozt. Finom kézműves munka volt porcelánból, egy hollófekete hajú, piros ruhás cigánylány-figura díszítette. Fülében parányi karikák függtek, kezében szalagokkal ékes tamburint tartott.

Meglepte, hogy a tulajdonos ennyire elől hagyta ezt a mesterművet, ahol a kutató kis kezek elérhetik, eltörhetik. Kíváncsian felhúzta és nézte, ahogy a cigány lány tánra perdül a kicsiny porcelán tábortűz körül.

Csajkovszkij. Azonnal felismerte a darabot, és iskolázott füle megörült a minőségi zenének. Micsoda érzelmek, micsoda szenvedély! – gondolta, és furcsának találta, hogy ilyen műremeket talált egy játékboltban.

És akkor felnézett, s észrevette Natashát. Rábámult. Egyszerűen képtelen volt nem bámulni.

A nő alig pár lépésnyire állt tőle, a fejét könnyedén oldalt hajtva. A haja ugyanolyan fekete volt, mint a cigány lányé, és vad rendezetlenségben, dugóhúzó szerű loknikban göndörödött a vállára. Bőre is aranybarna, amit remekül hangsúlyozott az egyszerű, piros ruha.

De a cigány lánnyal ellentétben ez a nő egyáltalán nem tűnt törékenynek. Még alacsony termete ellenére sem. Inkább erőt és határozottságot sugárzott. Talán telt, festetlen ajka tette, vagy a széles járomcsontja. Esetleg fekete, sűrű és hosszú pillákkal árnyékolt kifejező szeme. És

csak úgy süttött belőle az érzékiség. Úgy lengte körül, mint más nőket a parfüm.

Spence évek óta most először érzett perzselő, egyszersmind bénító vágyakozást egy nő után.

Natasha persze észrevette a mohón fürkésző tekintetet. Dühbe gurult. Micsoda férfi az, aki belép egy üzletbe a lányával meg a feleségével, és úgy néz az ott lévő vadidegen nőre, mintha menten rá akarná vetni magát? Miféle viselkedés ez?

Úgy döntött, nem vesz tudomást a fickóról. Nagy gyakorlata volt már az ilyesmiben. Közelebb lépett és udvariasan megkérdezte:

– Segíthetek valamiben?

Hogy segíthet-e? Spence-nek leginkább levegőre lett volna szüksége. Sosem gondolta volna, hogy pusztán egy nő látványától a szó szoros értelmében elakadhat a lélegzete.

– Ki... kicsoda maga? – nyögte.

– A nevem Natasha Stanislaski – mondta a nő, és hűvösen elmosolyodott. – Az üzlet tulajdonosa vagyok.

Rekedtes hangja még sokáig ott vibrált a levegőben, a szláv akcentus különös bájt kölcsönzött neki. Most végre Spence az illatát is megérezhette: egyszerű szappanszag lengte körül, ám ő így is elbódult tőle.

Képtelen volt megszólalni, mire a nő csodálkozva felvonta a szemöldökét. Lehet, hogy mások szórakoztatónak találják, ha elcsavarhatják egy férfi fejét, de ő most egyáltalán nem ér rá, a szóban forgó férfi pedig történetesen nő.

– A lánya már kiválasztott három babát. Nem akar segíteni neki, melyik legyen az, amelyet végül hazavisznek?

– Mindjárt, csak... Még kérdezni szeretnék valamit. Az akcentusa, ugye, orosz?

– Igen. – Natasha szerette volna figyelmeztetni a fickót, hogy felesége ott állt az ajtóban, és szemmel láthatólag egyre türelmetlenebb.

– Mióta él Amerikában?

– Hatéves korom óta. Nagyjából annyi idős voltam, mikor átjöttünk, mint a kislánya. – A nő szeme hideg volt, mint a jég. – És most bocsásson meg, kérem...

Spence, anélkül hogy tudta volna, mit tesz, Natasha karjára fektette a kezét. Sejtette, hogy a nő nem fog örülni az érintésének, de a szemében felvillanó gyilkos düh meglepte.

– Bocsánat. Csak kérdezni akartam valamit arról a zenedobozról.

Natasha odapillantott. A cigány lány már megállt, a zene sem szólt.

– Az egyik legszebb darabunk, kézi készítésű, itt, az Államokban gyártották. Szeretné megvásárolni?

– Még nem döntöttem el. Igazából az jutott eszembe, hogy talán nem is tudja, hogy itt van, ezen a polcon...

– Ezt most miért mondja?

– Mert ez egyáltalán nem gyerekek kezébe való. Eltörhet.

Natasha egy kicsit hátrébb tolt a dobozt a polcon.

– Majd megjavítjuk – vetette oda, és rántott egyet a vállán. – Tudja, az a véleményem, hogy a gyerekeknek is joguk van a zene öröméhez.

– Ebben tökéletesen egyetértünk – mondta a férfi, és először, amióta az üzletben volt, elmosolyodott.

Meglehetősen vonzó volt a mosolya, ezt Natasha is kénytelen volt elismerni. De fellobbanó érdeklődése abban a pillanatban elenyészett, amikor a férfi újra megszólalt:

– Szívesen kifejténém önnek a véleményemet bővebben is, mondjuk egy vacsora közben.

Natasha kihúzta magát, és próbálta féken tartani a haragját. Nem sikerült valami könnyen, hisz fölöttébb lobbanékony természetű volt, de tekintettel kellett lennie rá, hogy nemcsak a férfi felesége, hanem a kislánya is itt állt tőlük alig pár lépésnyire.

Lenyelte a szájára toluló éles szavakat, de Spence figyelmét nem kerülte el szikrázó tekintete.

– Nem. – Csupán ennyit mondott ridegen, és sarkon fordult.

– Kisasszony... – Spence nem akarta annyiban hagyni a dolgot, de ebben a pillanatban

felbukkant Freddie egy puha rongybabával a hóna alatt.

– Nézd csak, apa! Ugye szép? – Csillogó szemmel a férfi elé tartotta a babát, hogy ő is megcsodálhassa.

Valóban vörös hajú és kék szemű, de egyáltalán nem szép... Nem olyan, mint Angela, sóhajtott fel megkönnyebbülten Spence. Mivel azonban tudta, hogy a lánya ezt várja tőle, alaposan szemügyre vette a bumfordi, ölelésre termett babát.

– A legcsodálatosabb baba, amit valaha láttam.

– Tényleg?

A férfi leguggolt, hogy az arcuk egy magasságban legyen.

– Tényleg. Remek ízlésed van, kicsim.

Freddie kinyújtotta a karját, és átölelte az apját. A baba kettejük közé szorult.

– Megveszed nekem?

– Neked? Azt hittem, nekem választottad.

Freddie kuncogni kezdett, mire a férfi felkapta őt babástul.

– Becsomagolom, jó? – Natasha hangja megtelt melegséggel. Lehet, hogy ez a fickó egy öntelt alak, aki azt hiszi, hogy minden nő odavan érte, de a lányát szereti, annyi bizonyos.

– Köszönöm, de nem kérem. Majd én viszem. – Freddie magához szorította új barátját.

– Akkor adok egy szalagot a hajába. Szeretnéd?

– Igen. Egy kéket.

– Értem. Egy kéket. – Natasha elindult a pénztár felé.

Nina vetett egy pillantást a babára, és elhúzta a száját.

– Jaj, kicsim! Biztos, hogy ez a legjobb választás?

– Apának tetszik – mondta a gyerek dacosan, és lehajtotta a fejét.

– Igen, nagyon tetszik – helyeselt a férfi, majd beszédes pillantást vetett Ninára. Ismét lerakta a lányát a földre, és a pénztárcájáért nyúlt.

A mama nem valami kedves, állapította meg Natasha. Igaz, ez még nem jogosítja fel a férjét arra, hogy lerohanjon egy eladót a játékboltban. Odaadta a blokkot és a visszajárót, majd átnyújtott a kislánynak egy hosszú, kék szalagot.

– Köszönöm a vásárlást – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy a baba nagyon jól fogja érezni magát veled, új otthonában.

– Vigyázni fogok rá – ígérte Freddie, miközben megpróbálta összekötni új szerzeménye piros fonalból készült haját a szalaggal. – Lehet csak úgy nézelődni is ebben a boltban, vagy muszáj vásárolni?

Natasha elmosolyodott, majd elővett egy másik, ugyanolyan szalagot és gyors, gyakorlott mozdulatokkal Freddie hajába kötötte.

– Jöhetsz bármikor, amikor csak akarsz.

– Spence, most már tényleg mennünk kell! – Nina kinyitotta az ajtót.

– Igen, tudom. – A férfi még habozott. Arra gondolt, hogyha Freddie visszajöhet nézelődni, ő is visszatérhet bármikor. – Örülök, hogy megismerhettem, Miss Stanislaski.

– A viszontlátásra! – Natasha várt, míg becsukódik mögöttük a csengettyűs ajtó, aztán egy olyan szó csúszott ki a száján, amelyet talán még sosem ejtett ki életében.

– Tessék? – Annie elképedve fordult feléje.

– Ez a férfi...

– Ó, igen! – sóhajtott fel Annie. – Micsoda férfi!

– Idejön a feleségével meg a gyerekével, és van képe úgy mereszteni rám a szemét, mintha fel akarna falni.

– Tash! – Annie a szívére szorította a kezét, és szenvedő arcot vágott. – Kérlek, ne bosszants!

– Elmondhatatlanul sértőnek találtam a viselkedését – jelentette ki Natasha, majd megkerülte a pénztárat, és ököllel belecsapott egy bokszszácba. – Képzeld, vacsorázni hívtam!

– Micsoda? – Annie szemében csalódottság jelent meg, ami Natasha hűvös pillantására gyorsan kihuny. – Igazad van, ez tényleg sértő. Még akkor is, ha a felesége olyan, mint egy jégcsap.

- A házassági gondjai végképp nem tartoznak rám.
- Ez igaz. Gondolom, elutasítottad...
- Még szép hogy elutasítottam! – Natasha hirtelen Annie felé fordult.
- Még szép – ismételte meg Annie nem túl nagy meggyőződéssel.
- Pimasz alak! Van bátorsága a saját üzletében ajánlatot tenni nekem! – Natashának valósággal viszketett a tenyere, úgy elragadta az indulat.
- Ez komoly? Tényleg ajánlatot tett?
- Szóban nem, de a szemével annál inkább. – Natashát mindig is dühítette, ha a férfiak így néztek rá. Hogy csak a testét látták, más nem is érdekelte őket. Régebben, amikor még nem igazán tudta, mit is jelent ez, eltúrta a célozgatásokat, ajánlatokat. De most, hogy már értette, nem tűrt el semmit. – Ha nem lett volna itt vele a kislánya, esküszöm, felpofoztam volna – jelentette ki, s már maga a pusztá gondolat is annyira felingerelte, hogy kénytelen volt újra beleöklözni a bokszsákba.
- Annie már ismerte annyira munkaadója heves természetét, hogy tudja, hogyan kell lecsillapítani.
- Édes kis teremtés, mi? És a neve is olyan bájos. Freddie... Igazán illik hozzá.
- Natasha vett egy nagy levegőt, s közben ököbe szorított jobb kezét belesimította a bal tenyerébe.
- Igen, tényleg illik hozzá.
- Azt mesélte, hogy csak most költöztek Shepherdstownba New Yorkból, és hogy ez a baba lesz az első itteni barátja.
- Szegénykém! – Natasha jól tudta, milyen nehéz egy gyereknek egy idegen helyen beilleszkedni.
- Nagyjából olyan korú lehet, mint JoBeth Riley, ugye?
- És a pimasz apát feledve a telefonhoz lépett, hogy felhívja Mrs. Rileyt.

Spence a zeneszoba ablakában állt, amely a virágágyásra nézett. Újdonság volt számára, hogy virágokat lát az ablakból, mint ahogy az is, hogy van egy kertje, melyet neki kell rendben tartania. Még soha életében nem nyírt fűvet, de tudta, hogy hamarosan meg kell vele próbálkoznia. Elmosolyodott.

A kertben állt egy hatalmas juharfa, melynek levelei még sötétzöldek voltak, de Spence tudta, hogy hamarosan vörösre változik a színük, mielőtt lehullanának. A Central Parkra néző lakása ablakából is mindig nagyon élvezte a kilátást, szerette nézni, ahogy a fák, a bokrok színe jelzi az évszakok váltakozását. Ez most mégis valahogy más.

Mert ez a fa az övé. Csakúgy mint a fű és a virágok is. Csak az ő öröme nőnek itt, és neki kell gondoskodnia róluk. Van egy kertje, ahová kiengedheti Freddie-t, hogy zsúrt rendezzen a babáinak, és nem kell aggódnia minden másodpercben, amikor éppen nem látja, hogy vajon mit csinál. Igen, jó lesz itt mindkettejüknek. Remekül fogják érezni magukat.

Ezt már akkor megsejtette, amikor először jött a városba, hogy az állásról beszéljen a dékánnal, és akkor is, amikor az ingatlanügynökkel a sarkában bejárta ezt az óriási házat. Az ingatlanosnak egyáltalán nem kellett sokáig strapálnia magát. Spence beleszeretett az épületbe abban a pillanatban, amikor besétált a bejárati ajtón.

Míg bámészkodott, egy kolibri jelent meg a virágok fölött, és megállapodott egy nagy, piros petúnia kelyhénél. Igen, gondolta Spence. Érdekes volt. Érdekes volt elhagyni a nagyvárost ezért a paradicsoméért.

Futó kaland a vidéki étellel. Spence-nek Nina szavai jártak a fejében, miközben figyelte, hogy csillog a kolibri irizáló szárnya a napsütésben. Nem csoda, hogy Nina így fogalmazott, hiszen a férfi mindig is ott szeretett lenni, ahol zajlott az élet. A dolgok sűrűjében. Nem tagadhatta, hogy élvezte is a csillogó partikat, az elegáns, késő éjszakába nyúló vacsorákat egy-egy koncert vagy balettelőadás után.

Születésétől fogva fény és gazdagság vette körül. Úgy nevelték, hogy számára csak a legjobb az, ami elfogadható. És ezt sokáig eszébe sem jutott megkérdőjelezni. Élvezte a nyarakat Monte-Carlóban, a teleket Nizzában vagy Cannes-ban, az arubai vagy cancéni hosszú hétvégéket.

Nem bánta meg, hogy így élt, de azt kívánta, bár hamarabb eszmélt volna rá, hogy kötelezettségei vannak.

Spence nézte a kolibrit, amely mint egy zafírgolyó rebbent tova.

Most már tökéletesen tisztában volt vele, miféle felelősség terheli, mi több, legnagyobb meglepetésére még örömét is lelte benne, hogy igazi apa lehet. Egy ilyen édes kislány apukája, mint Freddie.

Ebben a pillanatban a kislány meg is jelent, végigfutott a gyepen hóna alatt az új rongybabával, és ahogy Spence sejtette, egyenesen a hinta felé vette az irányt. A hinta annyira új volt még, hogy a kék-fehér festék csillogott a napsütésben, és a műanyag ülőke is fénylett, mintha csak lakkbőrből lett volna. Freddie a babával az ölében hintázni kezdett, arcát az ég felé emelte, szájacskája mozgott, talán énekelt valamit.

Spence-ben bársonyos, erős ütéssel fakadt fel a szeretet. Korábban soha nem ismerte azt az elemi erejű érzést, amit a lánya hozott az életébe, pusztán a létezésével.

Ahogy előre-hátra lendült a hintán, Freddie fél kézzel magához szorította a babát, és mintha valamit súgott volna a fülébe. Spence örült, hogy ennyire szereti ezt a puha, ölelni való játékot. Választhatott volna bársonyruhás porcelánbabát is, de neki éppen ez kellett, ez, amely dédelgetésre és szeretgetésre termett.

Egész reggel a játékboltról csicssergett, és noha ezt egyetlen szóval sem említette, Spence tudta, hogy nagyon szeretne visszamenni oda. Nem kért ilyesmit, ó dehogy! Szavakkal nem. Csak a szemével. A férfi megdöbbenőnek, ugyanakkor mulatságosnak is találta, hogy az öt éves lánya, aki alig látszik ki a földből, máris tökéletesen alkalmazza ezt az igen hatásos női praktikát.

Spence maga is sokat gondolt a játékboltra, meg persze a tulajdonosára. Aki egyáltalán nem próbálkozott női trükkökkel, sőt. Egész lényéből csak úgy süttött az elutasítás és a megvetés. A férfi még most is szégyenkezett, ha eszébe jutott, milyen otrombán is viselkedett.

Hiába, kijöttem a gyakorlatból, gondolta maró öngúnnyal, és gondterhelten megdörgölte a tarkóját. Nem is emlékezett rá, érzett-e életében valaha ennél erősebb szexuális késztetést. Olyan volt, mintha villámcsapás érte volna... Nem is csoda, hogy ezek után nem állt a helyzet magaslatán.

De ahogyan a nő reagált... Spence homloka most is ráncba szaladt, amikor felidézte magában a történeteket. Már a pusztá tekintete dühöt váltott ki Natashából. Villámokat szórt a szeme, mielőtt Spence egyáltalán megszólalt volna. És nem igyekezett udvarias köntösbe bújtatni a visszautasítást. Egyszerűen annyit vágott oda, hogy nem. Élesen, bántón. Mintha nem is vacsorameghívást kapott volna, hanem valamiféle tisztességtelen ajánlatot...

Bár Spence-nek valóban ahhoz lett volna a leginkább kedve. Hogy felkapja Natashát és elvigye valami elhagyatott helyre, az erdő közepébe, ahol az eget sűrű lombok takarják, és mohától puha a föld. Ahol megízlelhetné azt a telt, haragos ajkat. Ahol elmerülhetne a szenvedélyben, amit a lány vad indulata ígér. Ahol megszűnik a tér és az idő, ahol nincs rossz és jó, nincs más, csak forró bódulat, s az egymásnak feszülő testek.

Szent ég! Mi nem jut eszébe! Felnőtt ember létére úgy gondolkodik, akár egy hormonoktól fűtött kamasz. Vagy inkább mint egy férfi, aki évek óta asszony nélkül él, helyesbített egy perccel később. Nem tudta, hálás legyen-e Natasha Stanislaskinak, hogy felébresztette az ösztöneit, vagy inkább átkozza ezért.

De abban biztos volt, hogy újra találkozni akar vele.

– Becsomagoltam. – Nina állt az ajtóban, és halkán, lemondóan felsóhajtott. Spence annyira elmerült a gondolataiban, hogy meg sem hallotta. – Spence – szólalt meg újra, ezúttal hangosabban, és be is lépett a szobába. – Kész vagyok. Becsomagoltam.

– Micsoda? Ja, hát persze... – A férfi ajkán mosoly jelent meg, testtartása ellazult. – Hiányozni fogsz, Nina.

– El tudom képzelni. Alig várjátok, hogy megszabaduljatok tőlem – mondta a húga, és arcon csókolta.

– Ez nem igaz. – Spence mosolya ezúttal sokkal inkább szívből jött, állapította meg Nina,

miközben kötelességtudóan letörölte a férfi arcáról a rúzs halvány foltját. – Nagyon hálás vagyok, hogy segítettél nekünk berendezkedni. Tudom, milyen sok a dolgod.

– Mégsem engedhettem el a bátyámat egyes-egyedül Nyugat-Virginia vadonjaiba. – Nina megfogta testvére kezét, a szemében aggodalom csillant. – Ó, Spence, biztos vagy benne, hogy ezt akarod? Gondold át még egyszer, talán még nem késő... Akkora változás ez mindkettőtöknek. Eszedbe jutott például, mi a csudát fogsz itt csinálni a szabadidőben?

– Lenyírom a füvet – mondta Spence, és elvigyorodott, amikor látta, milyen képet vág a húga. – Vagy csak úgy üldögélek az udvaron. Esetleg nekiállok megint zenét szerezni.

– New Yorkban is komponálhatnál.

– Az elmúlt négy évben egyetlen hangot sem írtam, te is tudod.

– Igen, tudom. – Nina a zongorához sétált. – Hogy változtatni akartál, azt megértem, de miért kellett mindjárt az isten háta mögé költözöd? Miért nem kerestél egy kellemes helyet valahol Long Islanden vagy Connecticutban?

– Szeretem ezt a helyet, Nina. Hidd el, nagyon jó lesz itt nekünk, nekem is, Freddie-nek is.

– Remélem, igazad lesz – sóhajtott a fiatal nő. – Bár nekem még mindig meggyőződésem, hogy fél év sem telik bele, és visszajöttök New Yorkba. Közben persze, mint egyetlen nagynéni elvárom, hogy a gyerek előmeneteléről folyamatosan tájékoztass. Ami pedig azt az agyament ötletedet illeti, hogy állami iskolába íratod...

– Nina!

– Jó, jó! – A húga mentegetőzve felemelte a kezét. – Tudom, semmi értelme, hogy ezredszer is lefolytassuk ezt a vitát, legfőképpen mivel szeretném elérni a repülőgépet. És persze azzal is tisztában vagyok, hogy Freddie a te gyereked.

– Bizony, az enyém.

Nina koppantott egyet ujjával a csillogó zongorán.

– Látom rajtad, hogy még mindig gyötör a bűntudat Angela miatt. Pedig nem kellene, hogy gyötörjön...

Spence arcáról eltűnt a mosoly.

– Vannak bűnök, amelyekért hosszan kell vezekelnünk.

– De te nem követtél el bűnt! Ő volt az, aki mindent tönkretett. A házasságotok már a legelső évben megromlott... Hogy honnan tudom? Volt, aki megsúgja, ne félj! És nem csak nekem, másoknak is. Az is nyílt titok volt, hogy nem akarta a gyereket.

– És én mennyivel voltam jobb Angelánál? – tört ki a férfi. – Én, aki csak azért akartam Freddie-t, hogy összetartsa a házasságunkat! Tudod, milyen nagy teher ez egy gyereknek?

– Nem mondom, hogy te nem hibáztál. De felismerted, és igyekeztél jóvátenni a hibáidat. Angelának viszont sosem volt lelkiismeret-furdalása. Ha nem halt volna meg, elváltál volna tőle, és egyedül neveltél volna tovább Freddie-t, ahogyan most is teszed. Mi a különbség? Tudom, kegyetlenül hangzik, de az igazság általában kegyetlen. Nem szeretném azt gondolni, hogy azért költöztél ide, azért változtattál ekkorát az életeden, mert helyre akarsz hozni valamit, amin nincs mit helyrehozni.

– Lehet, hogy van igazság abban, amit mondasz – ismerte el Spence. – De azért más oka is van annak, hogy idejöttünk. Nézd csak! – Kimutatott az ablakon, és megvárta, míg Nina odaér hozzá. Freddie még mindig hintázott, ragyogó arccal röpködött a levegőben, akár az imént a csillogó tollú kolibri. – Látod? Freddie boldog itt. És én is az vagyok.

2. fejezet

– Nem félek!

– Hát persze hogy nem félsz.

Spence a tükörben nézte lánya bátor kis arcát, miközben óvatosan a haját fésülte. Ha Freddie hangja nem bicsaklik meg, akkor is tudta volna, hogy a gyerek igenis szorong. Neki is öklömnyi gombóccá ugrott össze a gyomra, annyira izgult.

– Biztosan lesznek gyerekek, akik sírnak majd. – Freddie tekintete elfátyolosodott. – De én nem fogok.

– Remekül fogod érezni magad – biztosította Spence, holott egyáltalán nem volt erről meggyőződve. – Mindenki fél egy kicsit az első naptól, de ha már ott leszel a suliban, és megismerkedsz a többiekkel, nagyon jól fogsz szórakozni, meglátod.

A kislány nagy, kerek szemmel nézett az apjára.

– Tényleg?

– Az óvodát is szeretted, nem? – Kitérő válasz volt, de Spence nem mert megígérni olyasmit, ami egyáltalán nem rajta múlt.

– Hát... Többnyire. – Freddie lehajtotta a fejét, úgy tett, mintha a sárga, csikóhal formájú fésűt tanulmányozná az öltözőasztalon. – De az óvodában ott volt Amy és Pam.

– Biztosan szerzel új barátokat. Hiszen JoBetht már ismered. – A helyes barna kislányra gondolt, aki pár napja erre sétált el az édesanyjával.

– Igen, tudom, és JoBeth igazán kedves, de... Szóval ő már ismeri az összes többi gyereket. Talán nem kellene ma odamennem... Várhatnék holnapig.

A pillantásuk ismét találkozott a tükörben, és Spence a kislány vállának támasztotta az állát. Érezte a zöld szappan illatát, amelyet Freddie annyira szeretett, mert dinoszaurusz formájú volt. Mennyire hasonlít az arcuk! A gyereké persze finomabb, lágyabb, de szinte tökéletes mása az övének.

– Azt megteheted, de akkor a holnapi lesz az első napod az iskolában, és akkor is ugyanígy fog remegni a gyomrod. Meg bizseregni.

– Bizseregni? – kuncogott a gyerek.

– Bizony. Különben én is érzem. Nekem is remeg a gyomrom.

– Tényleg? – Freddie-nek tágra nyílt a szeme.

– Tényleg. Én is iskolába megyek ma, vagy már elfelejtetted? Ugyanúgy, mint te.

Freddie a rózsaszín szalaggal babrált, amit apja a copfja végére kötött. Mondhatta volna, hogy ez azért nem ugyanaz, de nem tette. Nem akarta, hogy az apja megint olyan szomorú arcot vágjon, mint amikor Nina néni szavá tette, hogy az ő unokahúgát ebben az érzékeny életkorban kiszakítja a megszokott környezetéből.

Freddie nem tudta egészen biztosan, mit jelent az, hogy érzékeny életkor, de az apja ingerült lett a beszélgetés után, és arcán még Nina néni távozása után is sokáig ott maradt az a szomorú, aggódó kifejezés. Márpedig Freddie nem akarta, hogy az apja aggódjon, vagy úgy gondolja, hogy Ninának igaza van. Nem akart visszamenni New Yorkba, ahol csak a játszótéren hintázhatott.

És nem is csak a hinta miatt... Szerette ezt a hatalmas házat, szerette az új szobáját. És ami még jobb, az édesapja munkahelye itt annyira közel van, hogy már jóval vacsora előtt itthon lesz minden délután. Márpedig ha itt akar maradni, akkor nem pityereghet, hanem szépen el kell mennie iskolába.

– Itt leszel, amikor hazajövök? – kérdezte.

– Remélem, igen. De ha véletlenül mégsem, akkor itt lesz Vera. – Az asszony már évek óta vezette a háztartást, és imádta Freddie-t. – És elmesélheted nekünk, mi minden történt veled.

Megsókolta a kislány feje búbját, és talpra állította. Olyan kicsinek tűnt rózsaszín-fehér

szabadidőruhájában! Szürke szeme komoly volt, az ajka remegett. Spence szerette volna ölebe kapni, és megígérni neki, hogy soha nem kell iskolába mennie, sem sehová máshová, ahol esetleg fél. De aztán ellenállt a készítésnek.

– Gyere, nézzük meg, mit pakolt Vera az új uzsonnás dobozodba!

Húsz perccel később a járda szélén álltak mindketten, s fogták egymás kezét. Spence majdnem ugyanolyan rémülettel a szívében nézte a közeledő iskolabuszt, mint a lánya.

Miért is nem viszem inkább be én magam az iskolába? – gondolta, és furdalni kezdte a lelkiismeret. Legalább az első néhány nap... Ahelyett hogy felrakja egy idegenekkel teli buszra. Vagy talán mégis jobb, ha hagyja, hadd menjen minden úgy a letelejtől, ahogyan eltervezték? Hadd szálljon fel Freddie a társai közé, hadd ismerkedjen, hiszen később úgyis busszal jár majd.

Egek! Hogy küldhetné fel oda egyedül? Hiszen még kisbaba. Az ő kisbabája! Egyszerűen tegye fel a buszra, aztán sétáljon el, mintha mi sem történt volna?

És ha a sofőr figyelmetlen és történik valami? Arról nem beszélve, ki lesz az, aki felrakja Freddie-t a jó buszra hazafelé?

Amikor a busz zötyögve megállt, a férfi megszorította a lánya kezét. Aztán kinyílt az ajtó.

– Hahó! – A vezető, egy nagydarab, szélesen mosolygó nő odabólintott Spence-nek. Mögötte az üléseken gyerekek viháncoltak, beszélgettek. – Maga bizonyára Kimball professzor.

– Igen. – Spence már kifogásokon törte a fejét, jól hangzó magyarázatokon, miért nem száll fel a lánya a buszra.

– Dorothy Mansfield vagyok, de a gyerekek csak Miss Dinek szólítanak. Ugye, te vagy Frederica?

– Igen, asszonyom. – A kislány az ajkába harapott. Alig tudta megállni, hogy el ne forduljon, és az apja zakójába ne temesse az arcát. – De mindenki Freddie-nek hív.

– Remek. – Miss Di megint elmosolyodott. – A Frederica tényleg hosszú egy kicsit. No, gyere, ugorj fel, Freddie! Felvirradt a nagy nap. John Harman, adod azonnal vissza azt a könyvet Mikeynak! Ha nem, a pótszéken fogsz ülni egész héten, itt mögöttem, arra mérget vehetsz!

Freddie párás szemmel tette egyik lábát a busz lépcsőjére. Nagyot nyelt, aztán eggyel feljebb lépett.

– Menj, ülj oda JoBeth és Lisa mellé! – javasolta kedvesen Miss Di, aztán visszafordult Spence felé. – Ne aggódjon, professzor! Vigyázunk rá.

Aztán a jármű ajtaja sziszegve becsukódott, és a busz nekilódult. Spence meg csak állt ott a járdán, és nézte, hogy viszi egyre messzebb a kislányát.

Volt dolga bőven. Amióta beért az egyetemre, egyetlen szabad perce sem akadt. Meg kellett néznie a saját beosztását, meg kellett ismerkednie a kollégákkal, aztán átnézni a hangszereket és a kottákat. Következett a kari értekezlet, a gyors ebéd, majd pár tucat tanulmány átolvasása. Tulajdonképpen megszokta ezt a munkatempót, hiszen három éve már, hogy tanítani kezdett a Juilliard Schoolban. De a városban és az egyetemen mégiscsak új volt még, akárcsak Freddie, és meg kellett szoknia az új körülményeket.

Nagyon aggódott a lányáért. Ebéd közben elképzelte, ahogy Freddie egyedül ül a hosszú asztalnál a mogyoróvaj- és tejillatú iskolai étkezdében, s szomorúan néz maga elé, miközben a többiek vidáman nevetgélnek és tréfálkoznak. Aztán azt is látni vélte, ahogy elárvultan ácsorog az udvaron, és vágyakozva bámulja a távolban futkosó többi gyereket. Ha valami, ez a megrázkódtatás egész életére bizonytalanná és boldogtalanná teszi majd.

És mindez azért, mert feltette arra az átkozott sárga buszra!

A nap végére olyan büntudatot érzett, mintha valami főbenjáró gonosztettet követett volna el a lánya sérelmére. Biztos volt benne, hogy Freddie sírva jön haza, az első iskolai nap rettenetes viszontagságaitól meggyötörve. Lehet, hogy Ninának mégis igaza volt. Hagynia kellett volna ezt a költözést a csudába, New Yorkban kellett volna maradnia, hiszen ott voltak Freddie barátai, és ott volt az otthona.

Spence fogta a táskáját, a vállára vetette a zakóját, és elindult hazafelé. Gyalog ment, hiszen az út nem volt több mint egy mérföld, és az idő szokatlanul kellemes volt. El is határozta, hogy míg

be nem köszönt a tél, kihasználja az alkalmat, és gyalogolni fog.

Máris a szívébe zárta a városkát. Csinos üzletek, festői, régi házak sorakoztak a fasorral szegélyezett főút mentén. A település büszke volt az egyetemére, de nemcsak arra, hanem a múltjára, a műemlékeire is. Az utca emelkedni kezdett, a járdán helyenként repedések jelezték a fák terjeszkedő gyökereit. Kevés volt az autó, jobbra csak kutyaugatást vagy a rádió házakból kiszűrődő hangját lehetett hallani. Egy nő a ház előtti járdát szegélyező bársonyvirágágyást gyomlálta. Ahogy Spence elhaladt mellette, felegyenesedett, és biccentett neki. A férfi felvidulva intett vissza.

Pedig nem is ismer, gondolta. És mégis üdvözölt. Remélhetőleg találkoznak majd később is, akkor a nő talán tulipánhagymát ültet, vagy éppen havat seper az udvaron.

Spence orrát krizantémillat csapta meg, és pusztán emiatt – ki érti ezt? – boldogság töltötte el a szívét.

Nem, mégsem követett el hibát, amikor ideköltözött. Ő és Freddie tényleg idetartoznak. Kevesebb mint egy hét alatt ez lett az otthonuk.

Megállt a járda szélén, várta, hogy egy öreg autó elhaladjon, aztán átnézett az utca túloldalára, és szeme megakadt a Mókavár cégtábláján. Tökéletes, gondolta. Tökéletes név egy játékboltnak. Meglepetést, nevetést és mesés kincseket ígér, csakúgy mint a pufók babákkal, építőjátékokkal és fényes, piros kocsikkal telerakott kirakat. Úgy érezte, mindenképpen be kell mennie oda, hogy vegyen valamit, amivel mosolyt varázsolhat a kislánya arcára.

Elkényezteted!

Olyan tisztán hallotta Nina hangját, mintha a húga ott állt volna mellette.

Na, akkor most mi legyen? Jobbra, majd balra nézett, aztán átvágott az utcán a szemközti járdáig. Freddie olyan bátran szállt fel reggel a buszra, ahogy a csatába masíroznak a rettenthetetlen katonák. Miért is ne venne neki jutalmul valami apróságot?

Az ajtó – pontosabban a fölötte levő csengő – csilingelt, amikor belépett az üzletbe. Friss illat csapta meg az orrát, legalább olyan friss, mint a csengettyű hangja. Borsmenta, gondolta Spence, és elmosolyodott.

– Mindjárt megyek! – hallotta Natasha Stanislaski hangját.

Már el is felejtette, milyen átható tud lenni ez a hang.

Ezúttal nem csinál bolondot magából. Nem csodálkozik rá sem a nő szépségére, sem a hangjára, sem az illatára. Most azért jött, hogy ajándékot vegyen a lányának, nem pedig hogy kikezdjen a tulajdonossal.

– Biztos vagyok benne, hogy nagyon fog tetszeni Bonnie-nak – mondta Natasha, mikor a vevője elé tette a parányi körhintát. – Gyönyörű születésnap ajándék.

– Vagy két hete látta itt, és azóta másról sem beszél, csak erről – mesélte az idős hölgy, feltehetően Bonnie nagymamája, és felsóhajtott, amikor meglátta a játék árát. – Remélem, elég idős hozzá, hogy vigyázzon rá.

– Ó, Bonnie nagyon gondos kislány – biztosította Natasha, majd egy pillanattal később észrevette Spence-et a pultnál. – Azonnal jövök – biccentett oda neki, de olyan hűvösen, hogy egyszerre mintha megfagyott volna a levegő körülötte.

– Nem sietek. – A férfit aggasztotta kissé, hogy örült vonzódását Natasha szemlátomást egyáltalán nem viszonzza. Sőt. Nyilvánvalóan nem kedveli. Spence érdeklődéssel figyelte, ahogy a lány ügyes, gyakorlott mozdulatokkal becsomagolta a körhintát, s közben azon morfondírozott, vajon mi ennek az oka. És vajon hogy lehetne megváltoztatni Natasha véleményét?

– Ötvenöt dollár huszonhét cent lesz, Mrs. Mortimer.

– De az árcédulán az áll, hogy hatvanhét dollár.

Natasha, aki pontosan tudta, milyen nehezen jön ki az asszony a csekélyke nyugdíjából, csak mosolygott.

– Elnézést, elfelejtettem mondani, hogy leengedtük az árát.

– Tényleg? – Mrs. Mortimer megkönnyebbülten felsóhajtott, majd kiszámolta a pénzt. – Úgy látszik, ez a mai a szerencsenapom.

– És Bonnie-é – tette hozzá Natasha, majd átadta az asszonynak a rózsaszín szalaggal átkötött ajándékcsomagot. – Kívánjon neki a nevemben is boldog születésnapot!

– Meglesz. – A büszke nagyi átvette a csomagot. – Már alig várom, hogy lássam az arcát, amikor kinyitja. A viszontlátásra, Natasha!

A lány megvárta, míg becsukódik a hölgy mögött az ajtó, majd Spence-hez fordult.

– Miben segíthetek?

– Ez nagyon kedves volt magától.

– Micsoda? – kérdezte Natasha színlelt csodálkozással.

– Tudja azt jól. – Spence örült készletét érezte, hogy megfogja a lány kezét és szájon csókolja. Elképesztő, gondolta. Mindjárt betölti a harmincötöt, és akár egy éretlen tacsó, belebolondul egy nőbe, akit alig ismer... – Régóta készültem már, hogy visszajöjjenek.

– Csakugyan? A kislánya talán nem volt megelégedve a babával?

– Dehogynem, imádja azt a babát. Másról van szó. Arról, hogy... – Egek, most meg elakad a szava! Öt perc ennek a nőnek a társaságában, és hebeg-habog, mint egy kamasz, aki nem meri felkérni a szerelmét a tánciskolában. – Szóval, úgy érzem, rosszul indult a kapcsolatunk. Akarja, hogy bocsánatot kérjek?

– Ha szeretne. – Natashát bosszantotta, hogy máris kezd megenyhülni a férfi iránt. Csak mert jóképű és most láthatóan zavarban van egy kicsit, még nem kellene automatikusan megbocsátania.

– Csak ezért jött?

– Nem. – A férfi tekintete egy pillanatra elfelhősödött. – Szeretnék venni valamit a lányomnak.

– Mire gondolt?

– Hát, igazából nem tudom. – Spence letette az aktatáskáját, és körülnézett az üzletben.

Natasha szolgálatkészen kilépett a pult mögül.

– Milyen alkalomból szeretné megajándékozni? Születésnapja lesz?

– Nem, csak... – A férfi ostobán érezte magát. Zavarában vállat vont. – Ma volt az első napja az iskolában, és olyan bátran viselkedett reggel, amikor fel kellett szállnia az iskolabuszra!

Natasha mosolya ezúttal igazi volt, természetes és melegséggel teli. Spence-nek kis híján elállt tőle a szívverése.

– Ne aggódjon miatta. Jókedvűen fog hazajönni, tele élményekkel, és boldogan meséli majd, mi minden történt vele. Azt hiszem, az első nap az iskolában nehezebb a szülőknek, mint a gyerekeknek.

– Nekem mondja? Ez életem leghosszabb napja.

Natasha felnevetett, érzéki, rekedtes nevetéssel, ami nagyon furcsán csengett itt, a tarka bohócok és a plüssmackók között.

– Akkor azt hiszem, mindketten megérdemelnek egy-egy ajándékot. A múltkor sokáig nézegetett egy zenedobozt. Van itt egy másik, ami szerintem tetszene magának.

Azzal az üzlet végébe vezette a férfit. Spence mindent megtett, hogy ne vegyen tudomást a lány ringó csípőjéről, friss szappanillatáról. A szóban forgó doboz fából készült, az oldalát faragott figurák díszítették: egy macska, egy hegedű, egy tehén és egy holdacska. Ahogy a doboztető a *Stardust* dallamára forogni kezdett, előbukkant rajta a nevető kutya, előtte a tál meg egy kiskanál.

– Igazán bájos.

– Az egyik kedvencem. – Natasha úgy döntött, hogy az az ember, aki ennyire szereti a kislányát, nem lehet velejéig romlott. Így aztán megint Spence-re mosolygott. – Kedves emlék, még egyetemista korában is kézbe veheti, és eszébe jut róla az apukája.

– Előbb éljük túl az első osztályt! – sóhajtott fel a férfi. – Köszönöm az ötletet. Tökéletes lesz.

Egy pillanatra összeért a kezük. Tényleg csak egy pillanat volt, Natasha mégis úgy érezte, mintha áramütés érte volna. És megfeledkezett róla, hogy egy vásárlóval áll szemközt, aki melleleg férj és apa. Csak a férfit látta benne. Szürke szemét, tétován mosolyra húzódó, szép vonalú száját. És önkéntelenül is eszébe jutott, vajon milyen lenne, ha az a száj az ajkára tapadna...

Maga is meghökkent a gondolattól. Gyorsan, ijedten hátralépett, s a hangja most megint egészen hűvösen csengett.

– Becsomagolom, jó?

Spence-et meglepte a hirtelen váltás. Lassan, elgondolkodva követte a lányt a pulthoz. Ez vajon mi volt? Mintha valami furcsát látott volna abban a mesés szempárban az imént... Vagy csak képzelődött? Csupán egy másodperc volt, ha egyáltalán volt, aztán a felvillanó melegség átadta helyét a dermesztő elutasításnak. Ki érti ezt?

– Natasha... – Megérintette a lány kezét.

Natasha lassan ráemelte a tekintetét. Haragudott magára, amiért egyáltalán észrevette, milyen szép keze van a férfinak. Nagy, de formás, szép hosszú ujjakkal. A hangja pedig lágy és szelíd, ám furcsamód most ezt is bosszantónak találta.

– Igen?

– Valamiért az az érzésem, hogy maga haragszik rám.

– Ez... Ez nem igaz. Miért haragudnék?

– Nos, ez nem hangzott túl meggyőzően. Már régóta próbálok kitalálni, mivel sérthetem meg a lelkét, de egyelőre ötletem sincs.

– Akkor csak törje a fejét nyugodtan! Kézpénzzel vagy kártyával fizet?

Spence nem volt hozzászokva a sorozatos visszautasításhoz. Kellemetlenül érintette a dolog. Akármilyen szép is ez a nő, csak nem fut olyan szekér után, amelyik nem akarja felvenni?

– Kézpénzzel. – Megszólalt az ajtó fölötti csengő, és a férfi hirtelen elengedte Natasha kezét.

Három gyerek csörtetett be, három kisfiú, láthatóan egyenesen az iskolából jöttek. Egyikük, egy vörös hajú, szeplős képű kissrác lábujjhegyre ágaskodott a pultnál.

– Három dollárom van – jelentette be elégedetten.

Natasha alig tudta visszafojtani a nevetést.

– Milyen gazdag ma, Mr. Jensen!

A gyerek elvigyorodott, kivillantva hiányos felső fogsorát.

– Összespóroltam. Versenyautót szeretnék.

Natasha visszaadott Spence-nek, de közben kérdően felvonta a szemöldökét.

– No és édesanyád tud róla, hogy itt akarod elkölteni a megtakarított pénzed?

Az ifjú vásárló hallgatott.

– Scott? Halljuk, tud róla a mamád?

A gyerek zavartan toporgott.

– Anya nem mondta, hogy nem költhetem el.

– De azt sem mondta, hogy elköltheted, igaz? – Natasha feddően ingatta a fejét. – Menj, kérdezd meg tőle, aztán gyere vissza!

– De hát...

– Scott, ugye nem akarod, hogy a mamád megharagudjon rám?

A gyerek lehajtotta a fejét.

– Hát persze hogy nem.

– Akkor menj szépen, és kérdezd meg tőle, vehetsz-e versenyautót a pénzedden! Addig félreteszem neked az egyiket.

A kisfiú szemében remény csillant.

– Komolyan?

Natasha a szívére tette a kezét.

– Becsületszavamra! – jelentette ki ünnepélyesen, ám aztán Spence-re nézett, és a szeméből eltűnt a vidámság. – Remélem, Freddie örülni fog az ajándékának.

– Biztosan örülni fog. – A férfi biccentett, majd kísértelt az üzletből, és bosszankodott, mert azon kapta magát, hogy ő is tízéves, foghíjas kisfiú szeretne lenni.

Natasha pontban hatkor bezárta az üzletet. Ragyogóan sütött a nap, bársonyos és meleg volt a levegő. Nagy kedve lett volna hozzá, hogy a szabadban, egy árnyas fa alatt költse el a vacsoráját. Mennyivel kellemesebb lenne, mint szokás szerint a konyhában bekapni a mikróban megmelegített ételt!

Ahogy hazafelé tartott, észrevett egy fiatal párt a járda túloldalán, akik kéz a kézben betértek egy étterembe. Ő is beülhetett volna valamelyik vendéglőbe, és eltölthetett volna ott egy-két órát egy ismerősével. Vacsorapartnerrel találni nem olyan nehéz, csak akarni kell.

Natasha azonban nem vágyott társaságra. Még saját magát is nehezebbre esett elviselnie.

Csak a meleg miatt van, nyugtatgatta magát. A forróság miatt, amely ott vibrál a levegőben még mindig, hiába ért már véget a nyár. Ettől ilyen nyugtalan. Meg az emlékektől.

Nyár volt akkor is, amikor az élete helyrehozhatatlanul megváltozott.

Még most, évekkel később is fáj, ha nyíló rózsát látott, vagy meghallotta a nektártól megrészegült méhek zümmögését. Önkéntelenül is eszébe jutott, mi lenne, ha... Milyen volna az élete, ha akkor...? Ezen töprengett, és közben megvetette magát a gyöngeségéért.

Még most is nyíltak a rózsák, a törékeny, rózsaszín virágok dacoltak a hőséggel és a szárazsággal. Ő maga ültette őket a lakása előtti járda mellé. Gondozásuk örömet, ugyanakkor gyötrelmet is okozott. De ugyan mit ér az élet öröm és fájdalom nélkül? – merült fel Natashában a kérdés, miközben megcirógatta a bársonyos szirmokat. A virágok finom illata elkísérte, míg be nem ért a házba.

A lakásban nagy volt a csönd. Többször is eszébe jutott, hogy beszerez egy kölyökkutyát vagy cicát, hogy legyen valaki, aki esténként üdvözli, amikor hazajön a munkából. Hogy legyen valaki, aki szereti, és akiről gondoskodhat. De aztán rájött, hogy kegyetlenség lenne egy kis állatot egész napra bezárni a lakásba.

Így aztán bekapcsolta a rádiót, hogy ne legyen nyomasztó a csend. Még ez is! Csajkovszkij *Rómeó és Júliája*. Látta magát, ahogy táncol erre a gyönyörű muzsikára, a reflektorok rászegeződő fényében, érezte, ahogy a vére együtt lüktet a zenével, mozdulatai légiesek, mégis milliméterre kiszámítottak. Tökéletesek, holott látszólag oda sem figyel. Tripla piruett kecsesen, erőlködés nélkül...

De ez már a múlté, hessegette el a fájdalmas emlékeket. És a bánkódás a gyengék menedéke.

Mozdulatait a megszokás vezette, ahogy ruhát váltott. Blúzát, szoknyáját gondosan vállfára tette, ahogy tanulta annak idején, és kényelmes, otthoni ruhába bújt.

A hűtőben talált jeges teát és előrecsomagolt, a mikróban felmelegíthető ételt. Utálta mindkettőt, mégis ezeken élt. Azt sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen, amikor megnyomta a mikrohullámú sütő indítógombját.

Lassan olyan leszek, mint egy vénasszony, gondolta. A hőségtől nyűgös és ingerlékeny. Nagyot sóhajtva a homlokához szorította a hideg poharat.

Az a férfi az oka mindennek. Ma a boltban pár percig úgy érezte, kezdi megkedvelni. Olyan kedves volt, ahogy aggódott a kislányáért! Milyen meleg volt a hangja és milyen elragadó a mosolya! Néhány percig igazán közel érezte magához, olyan embernek látta, akivel szívesen elbeszélgetne, nevetgélne...

Aztán egyszerre csak megváltozott minden. Amiért részben egyértelműen ő volt a felelős. Valami olyasmit érzett ugyanis, amit már nagyon régóta nem. Borzongató izgalmat. Mohó vágyat. Ettől persze elszégyellte magát, és elöntötte a harag. Mérges volt magára is, a férfira is.

Hogy nem süll le a képéről a bőr! Natasha dühösen kirántotta az ételt a mikróból. Kikezd vele, mint valami tapasztalatlan bakfissal, szédíti egy kicsit, aztán szépen hazamegy a feleségéhez meg a gyerekéhez! Még hogy menjen vele vacsorázni! Hogyan! A lány indulatosan döfte a villáját a tengeri herkentyűs olasz tésztaételbe. Ismeri jól a fajtáját, tudja, hogy az efféle férfiak bizony behajtják a nőknél az étel árát. Gyertyafény, finom bor, hízelgő szép szavak, csillogó szemek... Csak a szívüket hagyják ki a játékból. Merthogy az nincs nekik.

Mint ahogy Anthonynek sem volt. Natasha türelmetlenül lökte félre a tányért, és nyúlt a pohárért, amelynek oldalán lecsapódott a pára. És arra gondolt, hogy ő viszont sokkal okosabb, mint tizenhét éves korában. Okosabb és erősebb is. Ahhoz, hogy megszédüljön, már nem elég egy csinos arc és pár hízelgő szó.

Ez a férfi... Sok szempontból egyáltalán nem hasonlított Anthonyre, mégis ugyanaz a típus, mint ő. Magas és szőke, igazi, jóképű amerikai. És a megnyerő máz alatt semmi tartás, semmi

gerinc. Csupán egy felelőtlen, csapodár semmirekellő...

Anthony tévedés volt, és Natasha nagy árat fizetett érte. De ami a lényeg, túlélte. Mintha önmagára mondana tóosztot, a lány magasba emelte a poharát. Mi több, nemcsak túlélte, hanem az ilyen ritka pillanatoktól eltekintve, amikor elmerült a bánatos emlékekben, még boldognak is érezte magát. Imádta a munkáját, azt, hogy gyerekekkel foglalkozhat, és örömet szerezhet nekik. Alkalmazottjában, Annie-ben igazi jó baráttra talált, esténként pedig itt voltak a könyvek és az otthona, amely a szívéhez nőtt.

Tompa puffanást hallott fönről, és elmosolyodott. Úgy látszik, Jorgensonék is vacsorához készülődnek, gondolta. Don valósággal körülrajongja Marilynt, amióta kiderült, hogy az asszony gyereket vár. Natasha mindig örömmel gondolt rájuk, arra, milyen boldogok.

Gyerekként ő is ebben a biztonságot nyújtó boldogságban nőtt fel, és felnőttként sem vágyott másra. Az ő apja is ilyen gondoskodással, aggodalommal vette körül a mamát a szülések előtt. Mindhárom szülés előtt, mert Natashának három kisebb testvére volt. Emlékezett rá, hogy az apjuk mindhárom testvére születését követően sírt a boldogságtól. És harminc év házasság után is imádta az ő Nadjáját. Még most is gyakran tért virággal haza kis brooklyni házukba, és mindennap, amikor hazatért a munkából, megcsókolta a feleségét. Nemcsak úgy tessék-lássék, megszokásból, hanem igazi, szívből jövő örömmel.

Az apja volt az oka, hogy Natasha nem gyűlölte meg az egész férfinemet. Ha együtt látta a szüleit, a szívében mindig felparázlott a remény, hogy egyszer majd ő is megtalálja a másik felét. Azt a férfit, aki a társa tud lenni, és aki ugyanúgy szereti majd, ahogy az édesapja az édesanyját.

Egyszer majd, gondolta, és rántott egyet a vállán. De semmi esetre sem mostanában. Hiszen van dolga bőven, ott az üzlete, semmi szüksége bonyodalmakra... Nincs az a férfi, legyen akármilyen szép keze vagy szelíd tekintete, akinek a kedvéért hagyná, hogy ismét vakvágányra fusson az élete.

– Csak még egy mesét, apa! Légy szíves! – Freddie szemhéja már elnehezült a fáradtságtól, de a legédesebb mosolyát is bevetette, hogy maradásra bírja az apját. Hozzábújt a fehér, mennyezetes ágyban.

– Hiszen félig már alszol.

– Nem is igaz! – A kislány Spence-re emelte le-lecsukódó szemét. Ez volt élete legszebb napja, s nem akarta, hogy vége legyen. – És azt mondtam már, hogy JoBethék macskájának kölykei születtek? Méghozzá hat...

– Kétszer is. – A férfi gyöngéden megfricskázta Freddie orrát. Pontosan tudta, mit akar jelenteni a kismacskák gyakori emlegetése, és a tipikus elkerülő szülői választ adta a ki sem mondott kérdésre: – Majd meglátjuk.

Freddie lehunyt szemmel mosolygott. A hangsúlyból is megérezte, hogy apja ellenállása gyengül.

– Mrs. Patterson igazán kedves – sóhajtotta. – Képzeld, megengedi, hogy minden pénteken *Most mutasd meget* játsszunk.

– Hát ez igazán remekül hangzik. – Spence mosolyogva csóválta a fejét. Ha belegondolt, hogy egész nap mennyit aggódott Freddie miatt... – Úgy látom, igencsak tetszik neked az iskola.

– Tényleg tetszik. – A kislány ásított egy hatalmasat. – Kitöltötted az összes papírt?

– Még nem, de holnapra megcsinálom. Most már tényleg aludnod kellene, kicsim.

– Csak még egy mesét! – kezdte rá megint Freddie. – Fejből, jó?

Apja mellkasára hajtotta a buksiját, arca a finom, ismerős illatú pamutingre simult.

Spence végül engedett, tudta, hogy még mielőtt a történet feléig érne, a gyereket úgyis elnyomja a buzgóság. Meséje egy gyönyörű, hollófekete hajú, idegen országból jött hercegnőről szólt, és a lovagjáról, aki megpróbálta őt kiszabadítani a várkastély tornyából.

Ostobaság, gondolta, amikor a történetben felbukkant a gonosz sárkány is. Mert természetesen tisztában volt vele, hogy a női főhőst Natasha ihlette. Aki szintén meseszép ugyan, de szemlátomást egyáltalán nem vágyik megmentőkre. Micsoda balszerencse, hogy munkába menet és jövet